

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **J. A.**, zastoupeného Mgr. Antonínem Zralým, advokátem se sídlem v Brně, Ponávka 2, za účasti **Ministra vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2004, č. j. 55 Az 419/2003 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna Mgr. Antonína Zralého, advokáta, se sídlem v Brně, Ponávka 2, **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2004, č. j. 55 Az 419/2003 - 55, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 10. 5. 2002, č. j. OAM-781/AŘ-2002, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra, č. j. OAM-4921/VL-10-P16-2001 ze dne 25. 7. 2001, kterým bylo řízení o udělení azylu zastaveno podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že se nezabýval námitkami stěžovatele obsaženými v doplnění žaloby ze dne 5. 6. 2003, neboť směřují proti jiným důvodům než o které správní orgán opřel své rozhodnutí a stejně se nezabýval námitkami obsaženými v podání ze dne 12. 6. 2003, neboť byly uplatněny až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě především namítal, že krajský soud pochybil, pokud se nezabýval obsahem jeho námitek obsažených v doplnění žaloby, když ho k tomuto doplnění vyzval. Dále označil za nezákonné rozhodnutí ministerstva vnitra, neboť v době jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, když má za to, že minimálně u předvolání k pohovoru ze dne 24. 7. 2001 nebyla splněna podmínka jeho doručení do vlastních rukou ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o azylu, neboť na tomto předvolání chybí jeho podpis a není tedy doloženo, že toto předvolání obdržel do vlastních rukou, jak požaduje zákon. Ve spise není ani založen doklad potvrzující, že se v době doručení předvolání v místě doručení nezdržoval a že jeho pobyt nebyl správnímu orgánu znám. Krajský soud se podle stěžovatele dopustil také nesprávného posouzení právní otázky týkající se aplikace Úmluvy o právním postavení uprchlíků a článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému problému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, když s ohledem na článek 10 Ústavy ustanovení této Úmluvy vylučuje použití zákona o azylu, zejména možnost zastavení řízení podle § 25 odst. 1 písm. d) citovaného zákona, které je oproti úmluvě restriktivní. Stěžovatel dále namítal, že ministerstvo bylo povinno rozhodnout, zda se na něj vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu a odkázal na článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a článek 3 Úmluvy proti mučení a článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů s tím, že tato Úmluva stanoví něco jiného než § 28 zákona o azylu.

Ministerstvo ve svém vyjádření konstatovalo, že se stěžovatel nedostavil k oběma pohovorům bez řádné omluvy, ač byl o konání řádně vyrozuměn. Proto nemohlo ani přes nejlepší snahu meritorně rozhodnout, neboť stěžovatel nesplnil svou povinnost vyplývající z ustanovení § 23 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého je povinen se dostavit na předvolání k pohovoru. Proto navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze stížnostních bodů uvedených v kasační stížnosti je způsobilý věcného posouzení pouze stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. dovolávající se nezákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se aplikace koncentrační zásady řízení ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. a aplikace § 76 odst. 2 s. ř. s.

Pro řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu platí dispoziční zásada, z níž vyplývá, že žaloba musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Přitom žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se však za uvedení skutkových a právních důvodů (žalobní bodů) nepovažuje pouhá citace tvrzených porušení právních předpisů bez jejich náležité konkretizace, neboť takový postup ve skutečnosti neumožňuje soudu plnit jeho přezkumnou funkci. Dispoziční zásada je spojena se zásadou koncentrační, z níž vyplývá, že pokud žaloba

žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, avšak jen ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Z toho lze učinit závěr, že výzva soudu učiněná po této lhůtě je již bezpředmětná, neboť krajský soud s ohledem na již zmíněnou zásadu koncentrace nemůže po marném uplynutí lhůty k doplnění žaloby přihlédnout, když absentující žalobní body se stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky, které jsou důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V projednávané věci stěžovatel v žalobě podané k Vrchnímu soudu v Praze dne 27. 6. 2002 z hlediska důvodů, v nichž spatřoval nezákonnost rozhodnutí ministerstva, bylo uvedeno pouze, že byla porušena ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967, ve znění pozdějších předpisů, bez jakékoliv konkretizace. Po nabytí účinnosti s. ř. s. postoupil byl spis postoupen Krajskému soudu v Brně a teprve usnesením tohoto soudu ze dne 21. 5. 2003, č. j. 55 Az 419/2003 – 25, byl stěžovatel vyzván, aby doplnil a upřesnil svou žalobu tak, aby bylo zřejmé kým je podepsána a datována, aby označil žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Pokud tedy krajský soud vyzval stěžovatele k odstranění vad žaloby až dne 21. 5. 2003, pak i kdyby byl přijat extenzivní výklad, že lhůta k uvedení, resp. rozšíření, žalobních bodů v žalobě podané za účinnosti úpravy správního soudnictví podle páté části o. s. ř. počíná běžet dnem účinnosti s. ř. s., t. j. 1. 1. 2003 a končí marným uplynutím dvouměsíční lhůty podle § 71 odst. 2 s. ř. s. za použití § 72 odst. 1 s. ř. s, je zřejmé, že výzvu k uvedení žalobních bodů krajský soud vydal v době, kdy již marně uplynula lhůta dvou měsíců.

Z uvedeného je proto zřejmé, že námitka týkající se nesprávného výkladu koncentrační zásady krajským soudem je nedůvodná, neboť krajský soud nebyl-li oprávněn vyzvat dne 21. 5. 2003 stěžovatele k odstranění vad žaloby pro nedostatek uvedení žalobních bodů, nemohl pochybit, pokud se následně stěžovatelem uvedenými body v doplnění žaloby věcně nezabýval, byť tento svůj postup odůvodnil jinak.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Pokud stěžovatel označil rozhodnutí ministerstva za nezákonné, neboť v době vydání rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a dále namítal, že krajský soud se dopustil nesprávného posouzení právní otázky týkající se aplikace Úmluvy o právním postavení uprchlíků a článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému problému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, neuplatnil je v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí se domáhal, ač tak učinit mohl, a proto se jedná ve smyslu citovaného ustanovení o důvody nepřípustné.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. odst. 3 písm. f)) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby 2 x 1000 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 2 x 75 Kč, celkem tedy 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu